

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 623/2013-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť P., s. r. o., L., zastúpenej advokátom Mgr. P. H., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Nitra v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Re 384/2013 a jeho uznesením zo 6. marca 2013, ako aj postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Cob 58/2013 a jeho uznesením z 29. apríla 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. júla 2013 doručená sťažnosť spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“, resp. „navrhovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Re 384/2013 a jeho uznesením zo 6. marca 2013, ako aj postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Cob 58/2013 a jeho uznesením z 29. apríla 2013.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala 27. februára 2013 „prostredníctvom svojho právneho zástupcu na registrový súd Okresný súd Nitra návrh na zápis zmeny zapísaných údajov do obchodného registra, ktorý bol podaný elektronickými prostriedkami podpísané zaručeným elektronickým podpisom právneho zástupcu.

Okresný súd... v danej veci vydal uznesenie, č. k. 4 Re/384/2013-53 zo dňa 06. 03. 2013 tak, že navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 6,50 €, za vyhotovenie rovnopisu podaní a ich príloh, ktoré boli podané elektronickými prostriedkami podpísané zaručeným elektronickým podpisom a ktoré vytvorili súdny spis, podľa položky č. 20a Sadzobníka súdnych poplatkov.“

O odvolaní sťažovateľky z 12. marca 2013 rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 15 Cob 58/2013 z 29. apríla 2013 tak, že uznesenie okresného súdu zo 6. marca 2013 potvrdil.

3. Sťažovateľka považuje „Vzhľadom na skutočnosť, že sa jedná o osobitnú formu podávania návrhu na zápis zmien v spoločnosti do obchodného registra... vyrubenie tohto poplatku za neopodstatnené a v rozpore s platnou právnou úpravou.“ Na podporu tohto tvrdenia sťažovateľka argumentovala citovaním „ust. § 200aa ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku... ust. § 5a ods. 1 zákona č. 530/2003 Z. z. o obchodnom registri... ust. § 42 ods. 1 druhá veta Občianskeho súdneho poriadku...“, ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 M Cdo 7/2011 z 23. júna 2011.

4. Podľa názoru sťažovateľky „došlo na strane Okresného súdu... a Krajského súdu... k svojvoľnej a... k nesprávnej interpretácii právnej normy, ktorá je v rozpore s princípom spravodlivosti a prišlo k nesprávnej aplikácii právnej normy a týmto konaním

Okresného súdu... a Krajského súdu... boli zasiahnuté základné práva sťažovateľa garantované Ústavou a medzinárodnými zmluvami...

... konaním Okresného súdu... a Krajského súdu... bolo porušené jeho právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle Dohovoru..., nakoľko považuje za nespravodlivé uloženie povinnosti zaplatiť súdny poplatok za niečo, čo nevyplýva z platných právnych predpisov Slovenskej republiky.“.

5. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa... na súdnu a inú právnu ochranu podľa či. 46 ods. 1 Ústavy... a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... uznesením Okresného súdu..., č. k. 4 Re/384/2013-53 z 06. 03. 2013 a uznesením Krajského súdu..., č. k. 15 Cob/58/2013-60 z 29. 04. 2013 boli porušené.

2. Uznesenie Okresného súdu..., č. k. 4 Re/384/2013-53 z 06. 03. 2013 a uznesenie Krajského súdu..., č. k. 15 Cob/58/2013-60 z 29. 04. 2013 sa zrušujú.

3. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 142,26 €.

4. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 275,94 €.“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) sťažnosť sťažovateľky prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

10. V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.A

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu

11. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity. Zo subsidiarity

právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľka sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jej dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na prerokovanie (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takýmto právom neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľky je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96).

12. O ochrane práv sťažovateľky, ktorých porušenie namietala vo vzťahu k postupu okresného súdu, mal právomoc rozhodovať v odvolacom konaní krajský súd. Vzhľadom na uvedenú zásadu subsidiarity preto nie je v právomoci ústavného súdu preskúmať postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Re 384/2013.

13. Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie jej základného a iného práva postupom okresného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.B

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu

14. Sťažovateľka ďalej namietala porušenie svojho práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

15. Ústavný súd už uviedol, že „Predpokladom uplatnenia práva na spravodlivý proces, ktoré sa zaručuje čl. 6 ods. 1 dohovoru, je nezávislosť a nestrannosť súdu. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru.“ (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

16. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a inú právnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Podľa čl. 142 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

17. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha

ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

18. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľky uznesením sp. zn. 15 Cob 58/2013 z 29. apríla 2013 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy, resp. dohovoru.

19. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom uznesenia krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z výsledkov vykonaného dokazovania a z neho vychádzajúcich

právnych záverov. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd oboznámil podstatu skutkových a právnych záverov okresného súdu a odvolacej argumentácie sťažovateľky:

„Napadnutým uznesením súd prvého stupňa... navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume 6,50 eura... za vyhotovenie rovnopisu podaní a prílohy ktoré boli podané elektronickými prostriedkami...

V odôvodnení tohto rozhodnutia uviedol, že dňa 27. 02. 2013 bol na Okresný súd... doručený návrh navrhovateľa na zápis zmeny zapísaných údajov spoločnosti

P., s. r. o... do obchodného registra, ktorý bol podaný elektronickými prostriedkami podpísaný zaručeným elektronickým podpisom splnomocneného zástupcu navrhovateľa... S odkazom na položku č. 20a Sadzobníka súdnych poplatkov pri vyhotovení rovnopisu podaní a ich príloh, ktoré tvoria súdny spis a rovnopisu podaní a ich príloh doručovaných účastníkom, ak podanie bolo urobené elektronickými prostriedkami podpísané zaručeným elektronickým podpisom sa platí súdny poplatok za každú stranu 0,06 eura, najmenej 6,50 eura za podanie, ktoré je návrhom na začatie konania s prílohami najmenej 1,50 eura za ostatné podania s prílohami. Vzhľadom na uvedené preto súd zaviazal navrhovateľa na zaplatenie súdneho poplatku 6,50 eura.

Proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie...

V odôvodnení uviedol, že súd vo veci dostatočne neodôvodnil rozhodnutie vo veci, pretože neuviedol na základe akého právneho predpisu bol povinný vyrubiť poplatok, t. j. na základe, ktorého hmotnoprávneho alebo procesnoprávneho ustanovenia bol povinný vyrubiť poplatok. Z odôvodnenia nie je zrejmé, prečo musel súd vyhotoviť rovnopis podania a jeho príloh na náklady navrhovateľa. To, že sa vytvorili rovnopisy pre interné účely registrového súdu predsa nezakladá právny nárok na vyrubenie poplatku. Zákon nikde navrhovateľovi neukladá, aby podal návrh aj v listinnej podobe. Občiansky súdny poriadok a ani zákon o obchodnom registri neukladá povinnosť podať návrh na zápis zmien v spoločnosti v listinnej podobe, ak už bol raz podaný v elektronickej podobe. Navrhovateľ je dokonca povinný podať návrh na predpísanom elektronickom tlačive zverejnenom na stránke ústredného portálu verejnej správy, čiže nie je povinný doručovať listiny v tlačenej verzii, a teda nie je možné žiadať zaplatenie poplatku v súvislosti s vyhotovením dokumentom do listinnej podoby zakladaných do súdneho spisu. Žiadať poplatok v súvislosti s vyhotovením rovnopisu podaní a ich príloh, ktoré tvoria súdny spis považujeme

za šikanózne a v rozpore s filozofiou podávania návrhov v elektronickej podobe. Podkladom pre rozhodovanie sú dokumenty podané v elektronickej podobe a súčasťou spisu by mali byť dokumenty v elektronickej podobe, pričom nie je nutné z pohľadu zákonných povinností ich vyobrazenie zakladať v rovnopise do súdneho spisu v tlačenej verzii. Pokiaľ by sa tak malo diať, tak by bolo nevyhnutné podávať všetky dokumenty nie len v elektronickej podobe, ale aj listinnej podobe, čo považoval aj s ohľadom na doterajšiu prax iných súdov za absurdné. Na základe vyššie uvedeného žiadal, aby súd zrušil rozhodnutie a nežiadal zaplatenie poplatku za vyhotovenie rovnopisu podaní a ich príloh. Rovnako navrhol, aby súd v budúcnosti nežiadal v súvislosti s podanými návrhmi na registrový súd zaplatenie poplatku za vyhotovenie rovnopisu podaní a príloh. “

Svoje rozhodnutie krajský súd odôvodnil takto:

„Odvolačí súd prejednal podané odvolanie navrhovateľa podľa ustanovenia § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 214 ods. 2 OSP a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Vychádzajúc z položky 20a Sadzobníka súdnych poplatkov je nepochybné, že za vyhotovenie rovnopisu podaní a ich príloh, ktoré tvoria súdny spis a rovnopisu podaní a ich príloh doručovaných účastníkom, ak bolo podanie urobené elektronickými prostriedkami podpísané zaručeným elektronickým podpisom podľa osobitného zákona, je súdny poplatok za každú stranu 0,06 eura, najmenej 6,50 eura. Poznámka k tejto položke poukazuje na to, že v prípade podaní urobených elektronickými prostriedkami podpísaných zaručeným elektronickým podpisom, súd vyhotoví potrebný počet rovnopisov a ich príloh bez toho, aby žiadal náhradu vecných nákladov podľa § 42 ods. 3 OSP. Z uvedenej poznámky je zjavné, že v prípade vyhotovenia potrebných počtov rovnopisov súdom, súd od účastníka nežiada náhradu vecných nákladov, pričom vecné náklady nie je možné stotožňovať so súdnym poplatkom. V danom prípade sa teda zamedzuje duplicitnému spoplatneniu vyhotovenia potrebného počtu rovnopisov, pokiaľ účastníkom konania neboli zaslané v požadovanom počte.

Z vyššie uvedeného je teda zrejmé, že navrhovateľovi vznikla poplatková povinnosť v zmysle ustanovenia § 5 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, na ktorú bol dôvodne zaviazaný napadnutým uznesením súdu prvého stupňa.

Odvolačí súd preto podľa ustanovenia § 219 ods. 1 OSP rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil.“

20. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu (v spojení s uznesením okresného súdu) konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných ustanovení zákona (Občianskeho súdneho poriadku a zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení aktuálnom v čase rozhodovania), ako aj obsahu relevantných dôkazov je napadnuté rozhodnutie krajského súdu aj náležite odôvodnené. Ústavný súd k argumentácii sťažovateľky obsiahnutej v podanej sťažnosti dodáva, že pri svojom rozhodovaní musel rešpektovať predovšetkým pohľad „*de lege lata*“, pričom úvahy o tom, či je táto úprava ústavne súladná, by bolo možné posúdiť iba v rámci konania podľa čl. 125 ústavy, ktoré touto sťažnosťou nie je možné vyvolať. V podobnom duchu možno vyhodnotiť vhodnosť a rozumnosť sťažovateľkou namietanej úpravy (ako pohľad „*de lege ferenda*“, pozn.). Ústavný súd považuje preto postup krajského súdu pri preskúmvaní rozhodnutia okresného súdu za legitímny s ústavne – v nevyhnutnom rozsahu – korešpondujúcou mierou interpretácie na vec použitých zákonných ustanovení a vylučujúci porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

21. Na základe uvedeného ústavný súd v danej veci dospel k záveru, že napadnuté uznesenie krajského súdu nie je svojvoľné. Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne, zjavne neopodstatnené alebo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou.

22. V súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s postupom krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru) nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

23. Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi postupom krajského súdu a sťažovateľkou namietaným porušením označených práv, sťažnosť v tejto jej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. Po odmietnutí sťažovateľkinej sťažnosti ako celku nebol už právny dôvod zaoberať sa jej ostatnými návrhmi, t. j. návrhom na zrušenie namietaných rozhodnutí priznaním jej finančného zadost'učinenia a úhrady trov konania (pozri bod 5).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. októbra 2013